

У политичком животу Србије и Републике Српске су се само у претходних тридесет дана издогађале турбулентне ствари које одређене европске државе немају кроз целу своју историју. Актуелно политичко вођство Србије налази се на путу да Косово и Метохију, као прапростор нашег настанка и настанка наше духовности, родно место српске државе, место на ком смо сви никли, преда у руке оних који су у деценијама уназад, са истим тим рукама, били највећи „хирурзи“ над српским живљем на простору Косова и Метохије. Изгледа да се овде не стаје, и појављују се нове невоље и несреће, које се нашем народу множе, и прете да буду све горе и горе. Не случајно, у исто време, појављују се све учестали напади на Републику Српску, на Србе из Републике Српске, на процес постојања и стварања Републике Српске и српског народа у целини. Плански су се ређали догађаји који за циљ имају криминализацију Републике Српске, и колективизацију Српске као геноцидне творевине.

На јавној дебати о раду међународног кривичног суда, Мунира Субашић из „Удружења мајки Сребренице“ је протестовала приликом говора председника Србије, са транспарентом „Република Српска геноцидна“. Приликом посете Председништва БиХ, један од чланова Председништва Бакир Изетбеговић посебно је апострофирао да се мора сагледати истина у вези са догађајима у Сарајеву и Сребреници, и јасно усред Београда поручио да не постоје две српске државе. Не треба подсећати да хрватски члан Председништва БиХ Жељко Комшић из протеста није дошао у Београд.

У контексту ових изјава свакако не треба сметнути са ума и изјаве београдског амбасадора САД Мајкла Кирбија који је рекао да нам не треба још једна Република Српска на Косову, као и речи његовог колеге из БиХ Патрика Муна да га сусрети са председником РС Милорадом Додиком фрустрирају и да га зато заобилази. Изјаве

америчких дипломата наишле су на одушевљење Џонатана Мура, директора у Одељењу за југоисточну и централну Европу у Стејт департменту. Интересантна је и изјава председника Владе Србије Ивице Дачића да Србија треба да води рачуна о Републици Српској. Није се често изјашњавао у овом правцу, што јасно имплицира да као премијер зна нешто више о угрожености права Републике Српске. Симптоматично да се све ово дешава и у периоду када је на суђењу првом председнику Републике Српске Радовану Караџићу сведочио Јасуши Акаши, специјални изасланик УН за бившу Југославију, који је директно рекао да је остало нејасно ко је испалио гранату на сарајевску пијацу, и гранатирање Маркала где у оптужници стоји да је убијено 66 људи, а рањено више од 140 људи муслиманске националности. Такође је посведочио о ваздушним нападима Нато, који су били „претња мировним споразумима“, о кршењу ембарга на увоз оружја, и о последицама активне војне помоћи које су муслиманима пружали САД, Немачка, и исламске државе. Признаћете, не баш мале оптужбе за оне који годинама уназад покушавају да Србију, Републику Српску и српски народ представе као колонију кривице.

За међународну заједницу која отме једном народу територију и призна је као „независну државу“, и тај злочин правда и брани свим средствима, за ту исту заједницу која путем својих изасланика јасно каже да српски народ има вирус у себи, вирус који се мора искоренити (на њима знан начин, свакако видљив и нама), за исту ту заједницу која је спремна да ревидира Дејтонски споразум, и поништи један конституван народ, овакве изјаве како њихових држављана, тако и њима присних разних „мајки,очева“, чланова Председништва, итд. не чуди. Иако спољни интереси диктирају историјско настајање представе о српској кривици, изгледа да има и оних унутрашњих фактора који би да се придруже овој опасној инсинуацији. Оно што свакако чуди и оставља горак укус у устима свих нас, свесних и довољно интелигентних јесу изјаве председника државе Србије Томислава Николића.

Гостујући у емисији новинарке Санеле Прашовић Гаџо са БХТ 1 председник Томислав Николић је изнео један број врло опасних теза, које за циљ имају унитаризацију БиХ, наметање кривице српском народу, ревизију Дејтонског споразума. Изјаве иду на руку онима који би да РС представе као злочиначку творевину којој би била одузета сва уставна права ратификована у СБ УН.

На упорну констатацију дотичне новинарке да српски народ означи као геноцидан, уз већ традиционално, не случајно, помињан број од 8000 муслиманских жртава, на налик на који је то ономад радио хрватски новинар Александар Станковић, само тада тражећи извињење хрватском народу приликом интервјуа са Борисом Тадићем, председник Томислав Николић је већ по установљеној матрици од стране претходног председника Србије изјавио да „ клечи и тражи помиловање за Србију због злочина који је извршен у Сребреници који је у име наше државе и нашег народа учинио било који појединац“. Недопустиво је извињавати се за злочине помињане у име државе и народа, јер се злочини не чине у име државе и народа. Исти тај данашњи председник Србије је својевремено био први који је критиковао свог претходника на месту шефа државе приликом извињења и хрватској и муслиманској страни, упоређујући га тада са америчким плаћеником. Не знамо да ли је Томислав Николић данас на нечијем платном списку, али знамо и у више наврата смо се уверили у политичку недоследност председника. Колики одјек има ова изјава најбоље илуструје и чињеница да се недуго након ових изнетих ставова председника Николића огласио и министар спољних послова такозване „државе Косово“ Енвер Хоџај који је рекао да председник Николић треба да се извини и за злочине „под покровитељством српске државе на тзв. Косову“. Какав цинизам. Какав апсурд.

